

glec gaga

Marjan Nečak, Saša Eržen

Naša familija

Marjan Nečak

Vsaka generacija potrebuje družino

Leonora Surian Popov

Večji kot je otrok v tebi, zrelejši si kot igralec

› Občasnik Gledališča Koper
› Letnik XXII › Številka 5 › November 2024
› Brezplačni izvod › ISSN 1854-0449

Poštnina plačana pri pošti 6104
KOPER – CAPODISTRIA
NDP

Gledališče Koper
Teatro Capodistria

slovensko stalno gledališče
teatro stabile sloveno

TEATRO
NAZIONALE
CROATO
IVAN DE
ZAJC
FIUME

Gledališče Koper, Slovensko stalno gledališče,
Italijanska drama Hrvaškega narodnega gledališča
Ivana pl. Zajca Reka

Marjan Nečak, Saša Eržen Naša familija

Krstna uprizoritev

Avtorica besedila in songov
Skladatelj in režiser
Koreograf
Scenograf
Kostumografinja
Avtor videoprojekcij
Oblikovalec svetlobe
Prevajalec pesmi v italijanščino
Prevajalka v italijanščino
Asistentka
Lektor za slovenski jezik

Saša Eržen
Marjan Nečak
Klemen Janežič
Valentin Svetozarev
Mia Popovska
Marin Lukanović
Jaka Varmuž
Miran Košuta
Tanja Sternad
Renata Vidič
Martin Vrtačnik

Laura Di Caprio
Marko, vzgojitelj v domu
za otroke brez staršev
Luka Di Caprio, Laurin mož
in poslovnež
Tamala
Secchiona
Princesa
Forza
Mišica
Boben
Picasso

Leonora Surian Popov
Rok Matek
Danijel Malalan
Pia Skvarča
Elena Brumini
Urša Kavčič
Serena Ferraiuolo
Mak Tepšič
Blaž Popovski
Andrea Tich

Inspicent **Matija Šik**, tonski mojster **Martin Belac**,
tonski tehnik **Alen Kump**, lučni tehnik **Vid Princič**,
video tehnik **Amar Ferizović**.
Tehnični vodja **Ivo Štokovič**. Maskerka in frizerka
Sara Longar, rekviziter **Matija Šik**, odrski tehnik
Vasja Bradač, garderoberka **Karolina Rulofs**.
Sceno in kostume so izdelali v gledaliških delavnicah
HNK Ivana pl. Zajca Reka.

Premiera v Gledališču Koper na 4. Mednarodnem otroškem
festivalu Pri svetilniku v avgustu 27. avgusta 2024

Premiera v HNK Ivana pl. Zajca Reka 5. novembra 2024

Premiera v Slovenskem stalnem gledališču 22. novembra
2024

Predstava traja 1 uro in 20 minut in nima odmora.

Sezona 2024/2025
Uprizoritev 1

Ni lahko biti

Ni lahko biti najstnik. Nihče te ne razume. Odrasli se obnašajo, kot da si še otrok, ne jemljejo te resno, hkrati pa zahtevajo, da sprejemaš odgovornost in deluješ odraslo, karkoli že to pomeni. Odraščáš z občutkom, da ne sedanost ne prihodnost nista v tvojih rokah. Nemočno gledaš, kako ti kopni upanje. Planet, ki je tvoj dom, gori, se utaplja, se suši, je prenaseljen, je vse bolj opustošen. In na njem ti, majhna pikica v viharju telesnih sprememb, čustvenih tornadov, pritiskov družbe, lastnega preizpraševanja, negotovega osamosvajanja.

Foto: Jaka Varmuž

Ni lahko biti ženska. Od tebe zahtevajo popolnost. Vedno urejena, mladostna, vitka, gladka, fit, predana otrokom, podpora moškemu, skrbna, razumevajoča, nezahtevna, nežna, močna, prijazna, samozavestna. Govorijo ti, kaj in koliko jesti, kakšno telo je sprejemljivo, katere nove kose garderobe nujno potrebuješ to sezono. Opaziš, da so moški, ki opravljajo enako delo enako dobro ali slabše kot ti, vedno bolj cenjeni. Njih nikoli nihče ne vpraša, kako združujejo družino in poklic.

Ni lahko biti star. Svet, ki narekuje večno mladost, v modrosti ne vidi vrednosti. Si bogastvo izkušenj, v katerem zaslepljenost z materializmom in objestno potrošnjo ne prepoznava koristi. Zapušča te moč, zapuščajo te sanje in zapuščajo te prijatelji. Vsako leto se v tvojem telesu pojavi kakšna nova tegoba in skrbi te, koliko jih lahko še preneseš.

Ni lahko biti človek. A na srečo imamo drug drugega, da se povezujemo, podpiramo, da sodelujemo in soustvarjamo. Smo velika človeška družina. V srcih nosimo sonca, ki s svojimi žarki pošiljajo svetlobo in toploto v življenja soljudi ter vsaj za nekaj trenutkov razblinijo sence. Odnosi so čarovnija, ki nas lahko popelje do zvezd ali zabije globoko v tla. So nenehno iskanje razumevanja, pripadnosti, ljubezni.

Ni lahko biti. Še dobro, da imamo umetnost. Gledališče nam vedno znova razkrije, da nismo sami. In kadar nismo sami, je vse vsaj malo lažje. ■ SAŠA ERŽEN

Vsaka generacija potrebuje družino

Skladatelj in režiser Marjan Nečak o novih vrednotah, glasbenem gledališču in avdiciji, ki se je spremenila v – predstavo!

Foto: Peter Uhan

V nekem intervjuju ste rekli, da je bil prvotni naslov mjuzikla *Otroci* in da so uprizoritev navdihnili motivi pesmi Jamesa Whitcoma Rileyja *Sirotica Annie*. Kako in koliko časa sta se razvijala ideja in koncept?

Skoraj vsa besedila, ki so mi všeč in ki se jih odločim obdelati, dobijo nov dramaturški, včasih tudi vsebinski vidik. Kratkotrajno jih drugače berem in dolgo traja, preden se odločim delati s tistim, kar je že napisano. Navadno sam ustvarim koncepte ali pa izberem teme, pri katerih imajo pisci popolno ustvarjalno svobodo. Ukvarjam se z glasbenim gledališčem, ki zahteva veliko več časa za pripravo kot katerakoli druga dramska uprizoritev. Temu projektu sem posvetil približno dve leti in to je za moje delo normalno.

Glavna tema pesmi *Sirotica Annie* so močne moralne vrednote – tisto, česar danes primanjkuje v vseh segmentih sodobnega sveta, nam odraslim in vsekako otrokom.

V današnjem diskurzu velja pogovor, ki poskuša utrditi pomen družine, za konservativnega ali celo konservatorskega v prizadevanju, da se ohrani tradicionalna vizija družine. Vi v svojem besedilu poudarjate, da je družina temelj družbe, da pa tudi ni enoznačna beseda. Kako ste izbrali to temo in kaj je družina danes?

Družina je širok pojem, vendar je tudi – v vseh oblikah – temelj družbe. Najpomembnejše obdobje vzgoje traja do sedmega leta življenja, potem pa je bistveno, kako bomo v nadaljnjem izobraževanju

ohranili te vrednote ali pa jih zaletavo izgubili, saj je danes vseeno nek »nov čas« in se nam zdijo te vrednote popolnoma nesmiselne ...

Posvetil sem se proučevanju otrok, vzgojenih v domovih brez staršev, in njihova vzgoja je, zanimivo, odvisna od ustanove, najbolj pa od posameznika in njegovega vzgojitelja (zelo pomembna vloga in poklic), ki otrokom zapolnjuje praznino, nastalo zaradi odsotnosti staršev. Družina ni samo krvno sorodstvo – lahko je kdorkoli, ki te sprejema in ima rad, takega, kakršen si, to so tisti, katerih pozornost in skrb ti zagotavljata ljubezen, dobroto in pripadnost, in se počutiš, da si z njimi kot doma. Prijatelji so družina, ki si jo sami izberemo.

Glavni navdih za *Našo famijlo* sem dobil iz sveta, ki mu pripadam – gledališča! Ta skupina ljudi, ki se zbere, da ustvarja, ne more ustvariti dobrega dela, če nima v sebi družinske kemije. Ko delam uprizoritev, je moje poslanstvo, da poskrbim za družinsko ozračje v ansamblu. Brez tega se mi zdi nemogoče narediti kaj iskrenega, če pa smo neiskreni in površni, potem tudi vzgajamo tako občinstvo in ga neustavljivo izgubljam.

Pred kratkim ste rekli, da se zadnja leta posvečate tematiziranju samote in uredničenju »mikrosveta duše«. Zlasti po pandemijskih letih ni več nikakršna novost, če opišemo sodobnega človeka kot izoliranega in osamljenega v tej družbi pretrganih vezi. Kaj je samota danes? Koliko jo je ukvarjanje z vsemi pojavnimi oblikami družine na novo osvetlilo?

Veliko ljudi živi v medprostoru samote in osamljenosti. Ljudje smo, kot je učil že Aristotel, družbena bitja, ki niso ustvarjena za življenje v samoti in osamljenosti, ljudje delimo drug z drugim vse tisto, kar smo: misli, čustva, družbeni ugled, znanje ... Samota in osamljenost nista isto. Samota je zavestno izbran odmik od okolice in sveta. Samota je zeleno stanje. Osamljenost je stanje nekoga, ki nima nikogar na svetu. Osamljenost je trpljenje.

Začetek mojega zanimanja za mikrosvet je monoopera *Dnevnik blazneža*, s katero sem leta 2015 v Makedoniji

ustanovil mikrogledališče Moving Music Theatre. S to uprizoritvijo smo hodili na festivale po Evropi in Balkanu, ko pa je prišla pandemija, smo jo nehali igrati ... Tematika nas sooča z usodo malega, nesrečnega človeka, ki ga nihče ne razume in ki ga je vse razočaralo. Zapre se v svoj lastni svet in potem v njem ustvari novega, v katerem prevzame popolnoma nasprotno vlogo od tiste, ki jo je imel v resničnem življenju.

Vse kaže, da se ni od Gogolja do danes nič spremenilo. Zanimivo, kako se občinstvo povsod enako poistoveti s protagonistom, pa naj igramo v Makedoniji ali v Nemčiji. Občutek imam, da se po pandemiji nismo ničesar naučili, osamljenost se ni zmanjšala, temveč se je podvojila, kapitalizem nas sili, da dušimo eros, da postajamo »bolj osamljeni«, zato da bomo bolj pripravljeni na izzive preživetja v prihodnosti ...

Naša famijla prižiga »rdečo luč«, s tem ko postavlja nekaj pomembnih vprašanj, zvito infiltriranih skoz dramaturgijo uprizoritve.

Pogovore o novih generacijah ovija tančica pesimizma ali cinizma, ker ni več tradicionalnih spretnosti in znanj ali pa ker se je izgubila vera v drugačno prihodnost. So nove generacije zares preklete ali je to samo običajni generacijski prepad med nami, podoben vsem tistim neizogibnim generacijskim trkom? Kaj je specifično za generacijo Z?

Na splošno ne mislim, da so nove generacije preklete, vsak čas pozitivno in negativno vpliva na mlade. Tehnologija se prehitro razvija, otroci so se najprej naučili pisati na mobilniku in veliko pozneje jesti z žlico. Generacijo Z sem vse od začetka priprav na projekt analiziral z različnih kotov in premišljal, zakaj je tako drugačna. Specifika generacije Z je, da se lahko njeni pripadniki pohvalijo z veliko prednostmi življenja v sodobni tehnološki dobi, zmožni so *multitaskanja*, informacije pa sprejemajo in obdelujejo zelo hitro. Njihovo življenje teče v svetu hiperprodukcije, mreženja, virtualnosti, težnje k materialnemu, k hitremu zaslužku, instantnim zadovoljstvom, potrošniškemu načinu življenja.

Nove sociološke raziskave kažejo, da so pripadniki generacije Z v svojih pogledih konservativnejši od staršev. Čedalje bolj se vračajo k tradicionalnim vrednotam, manj strpni so in manj pripravljeni sprejeti različnost, skrbijo zlasti za svoj interes. Današnja negotovost, v kateri živimo, je eden od dejavnikov, ki najbolj vplivajo na njihovo vedenje, delovanje, in že dolgo se nimajo česa oprijeti. V državah, ki so ekonomsko na majavih nogah, je trg dela nestabilen in posli so popolnoma negotovi – vidimo, da se s to težavo spopada ves svet. Diploma ne zagotavlja službe, niti da bo služba prinesla denar, niti da bo denar prinesel varno eksistenco, niti da bo poklic prinesel konkretno delo s konkretnimi rezultati. S tem tudi ni varnosti na drugih področjih.

Brez zagotovljene eksistence je težko načrtovati sobivanje s partnerjem, načrtovati družino, uresničevati svoje ambicije, želje in sanje. Vrednote, ki so združevale generacije naših staršev in nas same, kot so poštenost, delo in vztrajnost, so v svetu korupcije

klasične opere. Mlajše in srednje generacije skoraj niso več hodile na operne predstave, večina občinstva je bila starejša od sedemdeset let. Kot posledica dejstva, da je treba nekaj spremeniti, je nastal festival Operadagen Rotterdam, na katerem so skladatelji, dramatik in režiserji vrsto let na delavnice raziskovali nove oblike opere. Te so z manjšimi in večjimi projekti predstavljali mlademu občinstvu in vzpostavili nov glasbeni slog, ki se v temelju ne razlikuje od že znane klasične opere. Osnova glasbenega gledališča je dramsko besedilo, glasba in besedilo pa sta enakovredna. Glasba ima vso svobodo, da zamenja slog ob vsaki dramaturški možnosti,

spremlja korake sodobne glasbe generacije Z, z lahkoto menja sloge, budno sledi dramaturgiji in tako nadgrajuje odrsko govornico. V osnovi pa se vendarle ne prepusti klasičnemu mjuziklu, temveč ostaja v domeni gledališkega izraza.

Kako je potekalo sodelovanje pri tej trijezični produkciji? Koliko različnih perspektiv in premislekov se je pokazalo pri obravnavi univerzalne teme? Kako se je vaše videnje izbrane teme in projekta spremenilo ravno po zaslugi igralcev in vseh drugih članov avtorske ekipe?

Koprodukcije so mi najljubši projekti, so pa tudi najbolj komplicirani zaradi razlik v senzibiliteti igralcev, ustvarjalnem raz-

Foto: Jaka Varmuž

Foto: Jaka Varmuž

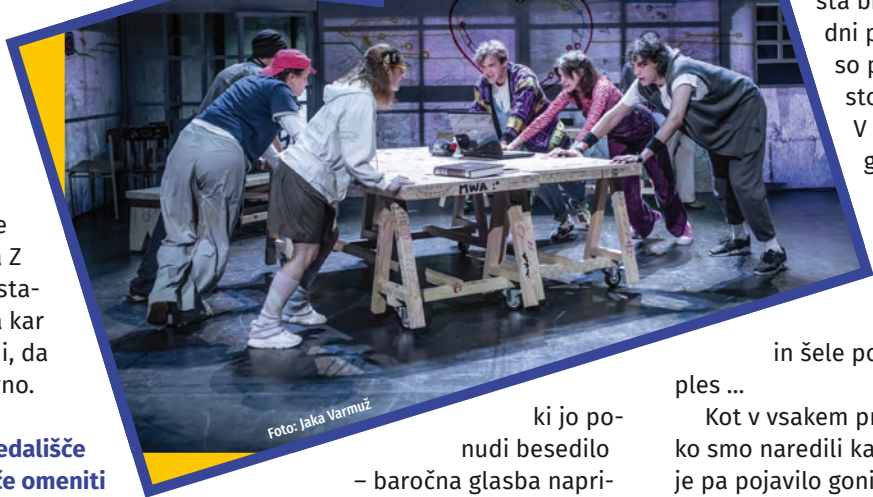

Foto: Jaka Varmuž

in nepotizma izginile in zamenjale so jih druge: potrošniški in materialistični življenjski slog s ciljem instantnega zaslužka, instantnega zadovoljstva. V takem okolju in v takem kontekstu je mogoče razumeti, zakaj se generacija Z vrača k staremu in obrača k staram vrednotam, k nečemu, za kar se z današnje perspektive zdi, da je bilo dobro, dragoceno, varno.

Marjan Nečak in glasbeno gledališče – v našem prostoru ni mogoče omeniti prvega brez misli na drugo. Tudi za Našo famijlo se poudarja, da je »glasba osnovni DNK uprizoritve«. Kaj je glasbeno gledališče? Kako se odraža v Naši famijli in zakaj se vam je zdel ta glasbeni slog idealen za pristop k zgodbi?

Glasbeno gledališče je spoj glasbe in gledališča, nastal v Evropi konec dvajsetega stoletja kot posledica odmiranja

ki jo ponudi besedilo – baročna glasba naprimer zlahka preide v *electro house*, pa v gregorjansko petje ...

Imel sem srečo, da vse od začetka sodelujem pri glasbenem gledališču in spremljam njegov razvoj, in na njem sem potem gradil svoje znanje kot skladatelj in režiser. Danes je glasbeno gledališče ena najbolj zaželenih oblik v evropskih gledališčih. Glasba v *Naši famijli* deloma

mišljanju ... Tri gledališča na eni vaji, v enem mestu, ob istem času, to se sliši nemogoče ... Ampak pri tem projektu smo to profesionalno izvedli po zaslugi natančnega načrta vaj in zavzetosti producentov, ki so predano delali. Dramsko besedilo in glasba sta bila pripravljena mesec dni pred študijem in igralci so prišli na prvo vajo čvrsto povezani z gradivom. V procesu smo dolgo gradili like, zlasti like otrok, saj se otroške »vloge« nikakor ne smejo »igrati«, temveč jih je treba najnaravneje zgraditi in šele potem spustiti v odrski ples ...

Kot v vsakem procesu so bili dnevi, ko smo naredili kaj dobrega, potem se je pa pojavilo gonilo ustvarjanja – dvom. Zadnja leta delam manj, vendar učinkoviteje, ne mučim igralcev in mislim, da mora igralec, ko gre domov, imeti čas, da se z distanco potopi v svoj notranji svet, ki mu pomaga bolje razumeti vse možnosti, s katerimi razpolaga pri ustvarjanju lika. Igralci iz treh gledališč so bili zelo željni in odprti za kreacijo, najtežje pa je bilo združiti tri senzibilitete

in različne jezike v en izraz – uprizoritev. Prepričan sem, da nam je z avtorsko ekipo uspelo splesti vse različnosti v edinstven jezik *Naše familije*.

Pri omembi vašega imena se gledalci in kolegi radi spomnijo ogledov *Dame s kamelijami* in *Diskretnega šarma buržoazije*. Čeprav je minilo že dobro desetletje, so vtisi še zmeraj živi. Kako gledate na reška leta?

Z veseljem se spomnim *Glembajevih*, *Visoke pesmi*, *Penelope ...* V Hrvaškem narodnem gledališču Ivana pl. Zajca sem preživel čudovite trenutke na vajah, v bifeju in zunaj gledališča s prekrasnimi umetniki iz ansamblov Opere, Hrvaške drame in Baleta, s katerimi sem sodeloval. Uresničili smo svoje sanje in naredili uprizoritve, ki so ostale v spominu do danes.

Od vseh ansamblov reškega gledališča zdaj pri uprizoritvi *Naša familija* prvič sodelujem z Italijansko dramo. Omenil bi avdicijo, ki so se je spomladi 2023 udeležili vsi igralci njenega ansambla in na kateri sem predlagal, da vsak izvede monolog na prosto temo in zapoje dve pesmi. Škoda, da avdicije nismo posneli, saj se je spremenila v nerežirano predstavo, v kateri so vsi – zame izredno profesionalno – dali od sebe najboljše in mi tako – to je pa najpomembnejše – dokazali, da si najbolj od vsega želijo igrati v uprizoritvi. Seveda sem hotel celoten ansambel, vendar sem jih vseeno moral nekaj izbrati.

Za konec: zakaj je *Naša familija* mjuzikel za vse generacije?

Vse generacije so del neke družine in vse generacije družino potrebujejo, »naša« je pa posebna.

■ **POGOVARJAL SE JE DAVID ČARAPINA, PREVEDEL ARKO.**

Večji kot je otrok v tebi, zrelejši si kot igralec

Pogovor s prvakinja HNK Ivana pl. Zajca Reka Leonoro Surian Popov

Foto: arhiv HNK Reka

Septembra lani ste z glasbeno predstavo *V ritmu Broadwaya* praznovali dvajset let umetniškega ustvarjanja. Igralski jubileji so priložnost za obračune, tudi številčne. Veste, koliko vlog ste do danes odigrali na odru reškega gledališča, kolikokrat ste stali pred občinstvom?

Ne pravimo zaman, da čas beži! To sem spoznala že ob lanskem jubileju in se v tem trenutku znova zdrznila ob misli, da sem v dveh desetletjih odigrala kar 56 premiernih uprizoritev tako na odru Italijanske kot Hrvaške drame in Opere, od tega šestnajst vlog v muzikalih.

V televizijskem portretu, ki ga je ob jubileju posnela Hrvaška radiotelevizija, ste v uvodu dejali, da živite svoje sanje. O čem je pred dvajsetimi leti sanjala takrat še ne 30-letna Leonora Surian?

V življenju sanjamo o mnogočem in veliko je stvari, ki jih želimo doseči. Z nekaj sreče se nekatere uresničijo celo bolje, kot smo si jih zamislili ali si upali sanjati. Imam čudovito družino, dve čudoviti hčerki, ki sta moj največji ponos, imela sem priložnost nastopiti v velikih vlogah, prejela sem številna priznanja in nagrade, imam prave prijatelje, delo, ki ga imam rada, in veliko konjičkov, v katerih se počasi uresničujem ... Kot mlada nisem imela tako bujne domišljije, da bi si vse to zamislila.

Tudi o tem ne, da boste nekoč, četudi le za dve sezoni, postali ravnateljica gledališča?

Vedno sem živela za gledališče in ko se mi je leta 2014 ponudila priložnost, da se preizkusim tudi kot ravnateljica Italijanske drame, sem to sprejela kot izziv. Izzive imam rada, med letom 2014 in 2016 sem s ponosom predstavljala Italijansko dramo, najstarejši in edini profesionalni italijanski ansambel zunaj Italije, in sicer vse do takrat, dokler nisem bila noseča z mojo mlajšo hčerko Emily. To sta bili zelo lepi in ustvarjalni sezoni s številnimi soprodukcijami in sodelovanji z različnimi ustanovami, na kateri sem zelo ponosna, pustili sta sled v zgodovini delovanja Italijanske drame.

Po končani igralski šoli v Bologni in diplomu na rimski akademiji ste se odločili poskusiti srečo na avdiciji v reškem gledališču in ne v katerem izmed rimskih gledališč. Zakaj?

Na Reki sem se rodila, zato jo od nekdaj nosim v srcu. Spominjam se, da sem kot otrok hodila mimo našega gledališča, v katerem je moj oče,

Foto: Jaka Varmuž

Foto: Jaka Varmuž

operni pevec, začel kariero, in že takrat sem si predstavljala, kako lepo bi bilo delati v takšnem gledališču ter hkrati imeti ob sebi družino. Po končani akademiji se nisem nameravala vrniti, svoje življenje se mislila nadaljevati v Rimu, a kot se rekli, se rado zgodi, da vmes poseže usoda in premeša naše karte.

Že v prvih sezonah ste odigrali nekaj vodilnih vlog klasičnega in sodobnega dramskega repertoarja, v tretji sezoni pa nastopili v hrvaškem muzikalu *Jalta, Jalta*. Je bila vloga Nine Filipovne odločilna za to, da ste se zapisali tudi muzikalu?

Igra, petje, odrski gib ..., vse to je del mojega igralskega izraza. Vloga v *Jalti* mi je dala priložnost, da se dokažem, hkrati pa mi je odprla vrata v čudoviti in kompleksni svet muzikala, glasbenega žanra, ki je bil na Reki takrat še v povojih, danes pa je na repertoarju že vsako sezono.

Ste se tudi zaradi te prelomnice odločili pripraviti krajšo različico muzikala, ki jo uprizarjate skupaj z očetom in bratoma že več kot desetletje?

Tako kot mnogo drugih dogodkov v življenju, tudi tega nisem načrtovala. Z očetom in bratoma smo pogosto nastopali skupaj in ob neki priložnosti sem predlagala, da na koncertu odpojemo songe iz muzikala *Jalta, Jalta*. Občinstvo je naš nastop odlično sprejelo, zato sem pomislila, da bi za naslednji koncert med posamezne songe vpletli še kratko besedilo. Tudi ta zamisel se je pri občinstvu obrestovala, končala pa z mojo priredbo skoraj vseh pesmi iz muzikala za nas štiri

in pianista. V režiji sijajne slovenske koreografinje in režiserke Mojce Horvat, s katero sem že velikokrat sodelovala, nam je uspelo pripraviti komorno različico muzikala, s katero družina Surian – Ona, tata in dva brata! – nastopamo že trinajst let.

Vlog si igralci ne izbirate sami, o zasedbah odločajo ravnatelji in umetniški vodje gledališč. Nekatere vloge lahko zato pridejo prepozno, druge prezgodaj, nekatere ob pravem času. Je vloga Laure v *Naši familiji* prišla v pravem trenutku?

Že na prvi vaji sem zbranim povedala, da še nisem zakorakala v menopavzo in predmenopavzo, da pa imam veliko dobrih prijateljic, ki so mi bile navdih in jim zato posvečam to vlogo. *Smeh*. Igralci pogosto igramo like, ki morda niso primerne za naša leta, vendar vedno najdemo »skupno točko«, v kateri se srečata igralec in njegov lik, točko, na kateri igralec začne graditi in tudi zgradi svoj lik.

Čeprav je *Naša familija* klasični muzikal le pogojno, saj ostaja, kot pravi skladatelj in režiser Marjan Nečak, v domeni dramskega gledališkega izraza, se zdi, da je vokalno-pevska interpretacija dovolj zahtevna. Je skladatelj glasbo pisal prav za vas oziroma za posamezne igralce?

Z Marjanom sva že sodelovala na začetku najinih karier, zato se je bilo po toliko letih in izkušnjah prijetno znova srečati, »zaigrati« skupaj, ustvariti takšno predstavo. Marjan je songe napisal za nas, za naše glasove in naše like, vključno s songi za moj lik – Lauro.

Kako ste sodelovali in se ujeli z mladimi igralci v predstavi, tudi koprskimi?

Ansambel je res čudovit, toliko lepih, mladih, nadarjenih, prijaznih in srčnih igralcev na enem mestu, v isti predstavi ... Marjan Nečak je ustvaril dobre pogoje za delo. Ob delu in druženju v ustvarjalnem in veselem vzdušju smo se imeli res prijetno.

Če se vrneva k jubileju. Je življenska zrelost pogoj za igralsko zrelost? Kdaj dozori igralec?

Ne vem. Verjamem, da je dramska igra pravzaprav »igra« – večji kot je otrok v tebi, zrelejši si kot igralec.

Danes ste prvakinja HNK Ivana pl. Zajca, igrate in pojete v hrvaškem, italijanskem in angleškem jeziku, posneli ste tri zgoščenke, izdali zbirko šal o blondinkah, slikate, rezbarite v lesu, jahate ... s čim nas boste presenetili v prihodnje?

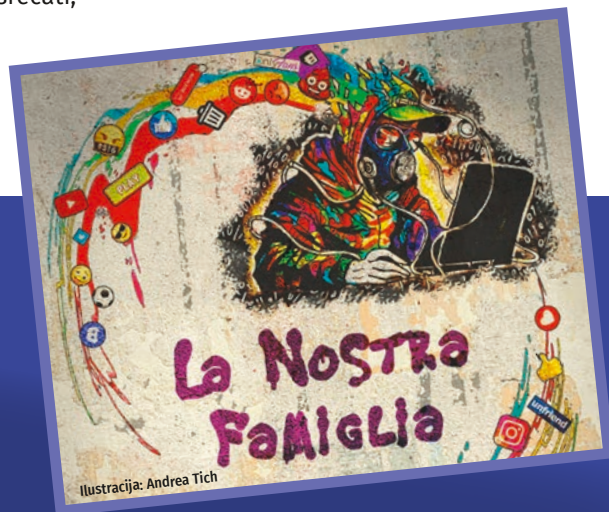
Ob vašem naštevanju, kaj vse počnem, sem presenečena tudi sama. Imam pa še eno strast, to so rastline. Sem navdušena zeliščarka in šolana fitoterapevtka, kmalu bom odprla vrata svojega doma na podeželju, kjer bom začela izobraževati vse tiste, ki imajo radi naravo. Tako, pa sem vam izdala še eno majhno skrivnost! ■ **POGOVARJAL SE JE IN PREVEDEL M. L. T.**

Premiera *Naše familije* tudi na Reki

Po krstni izvedbi na 4. Mednarodnem otroškem festivalu Pri svetilniku v avgustu je muzikal *Naša familija* v začetku novembra svoj odrski krst doživel tudi pred polno dvorano Hrvaškega narodnega gledališča Ivana pl. Zajca na Reki. Premierno uprizoritev si je ogledalo veliko najstnikov, tudi pripadnikov italijanske narodnostne skupnosti na Reki, ki jih je, tako kot hrvaške kritike, novi muzikal navdušil. V nadaljevanju dva odmeva.

Vsi igralci se odlično znajdejo v svojih vlogah, zato je težko izpostaviti posamezna imena. Vsi so razigrani, veseli, v svojih vlogah naravni in glasovno dobro pripravljeni. Prav nenavadno je bilo videti v dvorani zelo mlado občinstvo, ki je pozorno spremljalo dogajanje na odru, a režiser je očitno našel formulo, ki bo mladim gledalcem, bodočemu gledališkemu občinstvu, dramsko igro približala z glasbenim gledališčem in natančno ustrezala njihovi starosti. [...]

To je predstava o generaciji Z, o mladih ljudeh, ki odraščajo v svetu tehnološkega napredka, v svetu mobilnih telefonov in prenosnikov, sanjajo v virtualnem svetu in želijo na hitro obogateti, saj brez trdne opore, za katero bi se lahko oprijeli, živijo v negotovosti tako v službi kot doma. V uprizoritvi tega razigranega in spevnega muzikala se zato mladim razkriva

varnost, ki jo nudijo skupnost, ljubezen in naklonjenost drug drugemu, kar vodi k pravim življenjskim vrednotam.

■ **GLORIJA FABIJANIĆ JELOVIĆ**, RADIO KORZO, 7. 11. 2024

Na koncu predstave se najstniki zberejo za skupno, improvizirano »družinsko« mizo, kar je pomembno sporočilo tega idealističnega muzikala, ki poziva k skupnosti. Pri tem je pomembna tudi jezikovna dimenzija uprizoritve, ki odraža obmejnost teh prostorov, v katerih, tako kot v muzikalu, ljudje govorijo različne jezike, a se med seboj razumejo. Včasih tudi ne ...

Ker gre za glasbeno zvrst, je v predstavi pomembna tudi glasba Marjana Nečaka, ki je slogovno eklektična in v katero so vpeti tudi ritmi, ki so blizu generaciji Z. [...] Glede na odzive nekoliko mlajšega premiernega občinstva, bi lahko bil muzikal *Naša familija* zanimiv prav tej, današnji generaciji Z, ki jo tudi naslavlja. ■ **KIM CUCULIĆ**, NOVI LIST, 7. 11. 2024

Saša Eržen

Avtorica besedila in songov

Scenaristka in dramatičarka, ki ustvarja predvsem za otroško in mladinsko občinstvo. Je avtorica

Foto: Mojca Janželj Tomažič

zgodb, slikanic in besedil za gledališke in lutkovne predstave (med drugim *Ti loviš!* v LGL, *Tista o bolhah* v SLG Celje, *Želodkova skrivnost* ter Čriček in mravlja v LG Maribor),

ki jih ustvarja že več kot desetletje, piska besedil songov za gledališke predstave ter filmskih in televizijskih scenarijev.

Napisala je scenarij za celovečerni otroški film *Kapa* (2022), ki je postal prvi slovenski božični film, ustvarila pa je tudi več kot šestdeset scenarijev za oddaje otroškega in mladinskega programa RTV SLO (*Zajček Bine*, *Studio Kriškraš* in *Fircologi*).

Na 19. mednarodnem lutkovnem festivalu Zlata iskra 2017 je za dramsko besedilo predstave *Ti loviš!* prejela posebno nagrado, njena slikanica *Tista o bolhah* (Mladinska knjiga) pa je bila uvrščena med pet finalistov za najboljšo izvirno slovensko slikanico leta 2011 in je prejela oznako zlata hruška za kakovostno literaturo. Zaživela je tudi kot radijska pravljica v oddaji *Lahko noč, otroci*. ■

Valentin Svetozarev

Scenograf

Po končanem študiju na Fakulteti za arhitekturo v Skopju se je leta 1988 vrnil v rodno Bitolo, kjer je kot tehnični vodja tamkajšnjega Narodnega gledališča podpisal svoje prve scenografije. Desetletje pozneje je kot scenograf leto in pol deloval v Makedonskem narodnem gledališču v Skopju, od tam pa ga je želja po ustvarjanju vodila v Sankt Peterburg v znamenito državno gledališče Vere F. Komisarževske, v katerem je kot glavni sceniski slikar ustvarjal sedem sezon. Po vrnitvi v Makedonijo je za nekaj let prevzel mesto direktorja gledališča v Bitoli,

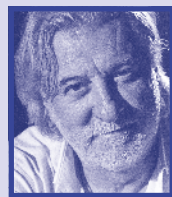

Foto: Drago Vejnović

bil je med ustanovitelji Bitola Shakespeare festivala, danes pa je v Narodnem gledališču Bitola zaposlen kot scenograf.

Je avtor več kot 300 scenografij za dramske, baletne in operne uprizoritve, ki jih je pripravil v sodelovanju z najvidnejšimi domačimi in tujimi režiserji v gledališčih po vsej Evropi (V. Cvetanovski, L. Georgievski, D. Stankoski, S. Unkovski, B. Stav-

rev, I. Popovski, K. Azarjan, A. Morfov, A. Isakov, L. Ristić, B. Brezovec, N. Kokotović, J. Blondel, R. Judzen, L. Culadze, B. Liješević, A. Urban, V. Torbica, K. Mladenović). Za svoje delo je prejel številne nagrade doma in v tujini. ■

Mia Popovska

Kostumografinja

Mia Popovska je diplomirala iz modnega oblikovanja in magistrirala (2023) iz oblikovanja tekstilij na Tekstilno-tehnološki fakulteti v Zagrebu. Kot kostumografinja je sodelovala s številnimi gledališči v regiji in med

Foto: sebek

drugim oblikovala tudi kostume za uprizoritve v HNK Zagreb, SNG Maribor, Anton Podbevšek teatru v Novem mestu, Teatru &TD v Zagrebu, za Dubrovniški poletni festival,

Mestno gledališče ljubljansko, Zagrebški plesni center in zagrebško Gledališče Kerempuh, Srbsko narodno gledališče Novi Sad in Madžarsko narodno gledališče v Budimpešti.

Kostumografinja, doma iz Skopja, danes živi in ustvarja v Zagrebu, kjer se ukvarja tudi s filmsko kostumografijo in modnim oblikovanjem ter razvija svoj edinstveni pristop h kostumografiji. ■

Miran Košuta

Prevajalec pesmi v italijanščino

Literarni zgodovinar, prevajalec, glasbenik in esejist. Leta 1984 je diplomiral iz slavistike in primerjalne književnosti na ljubljanski Filozofski fakulteti, leta 1987 iz klarineta na konservatoriju Benedetto Marcello v Benetkah. Ukvarjal se je z založništvom in prevajanjem, predaval je na univerzah v Trstu in Rimu. Je član Društva slovenskih pisateljev in Slovenskega centra PEN, danes izredni profesor na oddelku za humanistične študije na Filozofski fakulteti tržaške univerze. Pomemben je njegov prispevek pri mednarodnem slovensko-italijanskem čezmejnem povezovanju ter uveljavljanju slovenske literature in jezika v italijanskem kulturnem prostoru, še posebej ko gre za vrhunske književne prevode med sosedskima kulturama ter za kulturotvorno neomajnost v slovenskem manjšinskem prostoru v Italiji. Za svoje delo je prejel več nagrad, med najpomembnejšimi tudi Trubarjevo prizna-

nje leta 2021, sredi letošnjega leta pa mednarodno Pretnarjevo nagrado s častnim naslovom »ambasador slovenske književnosti in jezika«.

Že vrsto let Košuta kot avtor glasbe, songov ali instrumentalist sodeluje tudi z ljubiteljskimi in profesionalnimi gledališči, najpogosteje s Slovenskim stalnim gledališčem iz Trsta. ■

Tanja Sternad

Prevajalka v italijanščino

Prevajalka iz slovenščine v italijanščino in obratno se je rodila v Trstu, kjer je tudi diplomirala na Visoki šoli za prevajalce in tolmače. Pri študiju slovenščine, ruščine in angleščine je utrdila svoje temelje za večletno kariero v prevajanju. Že v mladosti se je z velikim zanimanjem povezala z gledališčem, danes pa skoraj dve desetletji kot prevajalka nadnapisov pa tudi gledaliških iger

Foto: zajem zaslon
www.jeziknaklik.it

za Slovensko stalno gledališče pomembno prispeva h kulturnemu prepletanju slovenskega in italijanskega prostora. Od leta 2018 je zaposlena kot prevajalka na Centralnem uradu za slovenski jezik pri deželi Furlanija – Julijska krajina.

Redno nadnaslavljanje slovenskih gledaliških predstav v italijanski jezik omogoča italijanskemu občinstvu v Trstu dostop do slovenskega gledališča, kar pomembno prispeva k bogatenju kulturnih povezav in spodbujanju medsebojnega razumevanja med obema skupnostma.

Koprodukcija *Naša familija/La nostra famiglia* je odlični primer uspešnega produkta tesno povezanega čezmejnega prostora in priča o raznolikosti ter povezanosti različnih skupnosti, ki se skozi različne umetniške oblike in jezike medsebojno razumejo. ■

Leonora Surian Popov

Dramska igralka

Gledališka in televizijska igralka, glasbena umetnica, prvakinja reškega HNK Ivana pl. Zajca. Odraščala je v umetniški družini, zato so bili glasba, gledališče in slikarstvo vedno

Foto: arhiv HNK Reka

del njenega vsakdanjika. V Italiji, kamor se je družina preselila zaradi očetove mednarodne kariere, je končala šolanje na baletni in glasbeni šoli ter leta 2003 diplomirala

Prvič v Gledališču Koper

iz dramske igre na rimski Akademiji dramskih umetnosti Silvia D'Amica. Tega leta je sprejela tudi stalni angažma v HNK Reka, kjer je ustvarila vrsto vodilnih dramskih vlog tako na odru Hrvaške kot Italijanske drame. Posebno mesto na njeni igalski poti zavzemajo vloge v muzikalih, za katere je prejela več nagrad, med njimi tudi nagrado (in bila zanjo tudi trikrat nominirana) hrvaškega gledališča (Nagrada hrvatskog glumišta).

Nastopila je v odmevnih televizijskih serijah, posnela dva filma, izdala tri zgoščenke in knjigo šal o blondinkah *Vic je što sam plava - najbolji vicevi o plavušama* (2012). Le teden dni po objavi je prejela še srebrno medaljo na Svetovnem sejmu inovatorjev Arhimed za inovativni in izvirni nosilec prenosnega računalnika. ■

Pia Skvarča

Dramska igralka

Za performativne umetnosti se je začela zanimati že v otroštvu. V glasbeni šoli se je naučila igrati klavir, orgle, se srečala z jazzom in pop petjem. Igralsko izobraževanje pridobiva na raznih delavnicah in tečajih. Na začetku letošnjega leta se je v Parizu udeležila mojstrskega tečaja z Ivano Chubuck, eno najbolj prestižnih igalskih kovčev in tam še dopolnila svoje znanje zelo priljubljene igralske tehnike Chubuck. Letos ste jo lahko gledali v slovenski televizijski dramski seriji *Življenja Tomaža Kajzerja* in v celovečernem filmu *Gepack*, ki velja za enega izmed najbolj gledanih slovenskih filmov v letu 2024. Letos je prav tako sodelovala s slovenskim neodvisnim gledališčem JNana Theatre in v predstavi *Genesis* upodobila enega izmed glavnih likov. Na odrih Gledališča Koper, HNK Ivana pl. Zajca Reka in Slovenskega stalnega gledališča v predstavi *Naša familija* nastopa prvič. Pod umetniškim imenom Uto.pija ustvarja avtorsko glasbo. Zadnji izdani singel nosi naslov *Biseri*. Ob igri in petju se ukvarja tudi s sinhronizacijo. ■

Foto: Chris Mann

Urša Kavčič

Dramska igralka

Magistrirala je iz dramske igre na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo v Ljubljani, svoje šolanje pa je izpopolnjevala v New Yorku na New York Film Academy, smer Musical Theatre.

Z letom 2022 se je zaposlila v Lutkovnem gledališču Maribor in že s svojo prvo predstavo na festivalu Lutkovni pristan prejela nagrado zlata žirafa za najboljšo lutkovno predstavo po izboru občinstva. Z leti je nastopila na skoraj vseh slovenskih odrih, zaigrala v dobro sprejeti slovenski seriji in v nekaj kratkih filmih. Z bandom je priredila že lepo število koncertov slovenske in tuje glasbe, šansonov ter pesmi iz muzikalov. Poleg tega je posnela številne sinhronizacije za animirane filme studiev Disney-Pixar, DreamWorks, Cartoon Network in Netflix, med drugim je svoj glas posodila Vivi (*Trolji 3*) in Puščobi (*Vrvež v moji glavi 2*).

V Gledališču Koper s predstavo *Naša familija* nastopa prvič, kmalu pa jo bomo lahko videli tudi na odru ljubljanske Opere, kjer že vadi za predstavo *Opera za tri groše* v režiji Mateje Koležnik. ■

Serena Ferraiuolo

Dramska igralka

V rodnem Neaplju je najprej obiskovala gledališko šolo igralcev in zakoncev Nanda Paona in Cetty Somella ter z njima začela tudi nastopati. Igralsko kariero je komaj petnajstletna nadaljevala z vlogo v italijanski televizijski mini seriji, v kateri je nastopila skupaj z igralko Lunetto Savino.

Foto: arhiv HNK Reka

Pozneje je obiskovala šolo odsrkega giba po Decrouxovi metodi pri igralcu in režiserju Micheleju Monettu in na univerzi diplomirala iz ohranjanja kulturne dediščine. Študij je nadaljevala na Dramski šoli Paola Grassija in leta 2016 pod mentorskim vodstvom igralca in režiserja Artura Cirilla diplomirala v *Stekleni menažeriji* Tennesseeja Williama. Članica igralskega ansambla Italijanske drame HNK Ivana pl. Zajca je postala spomladi leta 2018. Od takrat je na reškem odru ustvarila številne vloge v predstavah in projektih Italijanske drame ter v predstavah Hrvaške drame in Opere. ■

Andrea Tich

Dramski igralec

Rojeni Rečan, ki je večino življenja preživel v Italiji. Z gledališčem se je začel ukvarjati leta 2003 in je sprva nastopal v študentskih in ljubiteljskih dramskih skupinah, pozneje tudi na profesionalnih odrih Beneške pokrajine.

Leta 2009 je v Benetkah na I.U.A.V. diplomiral iz vizualne umetnosti in gledališča, leta 2011 pa še iz dramske igre na Dramski akademiji Città di Trieste Gledališča La Contrada v Trstu. Tistega leta je postal tudi član igalskega ansambla gledališča La Contrada, kjer je nastopal v otroških predstavah in z njimi

Foto: arhiv HNK Reka

do leta 2014 gostoval po vsej Italiji. Leta 2014 je začel sodelovati z igalskim ansamblom The Kitchen Company s sedežem v Genovi in do leta 2019 v gledališču Politerama Genovese z njimi odigral večino predstav.

Z Italijansko dramo HNK Ivana pl. Zajca je najprej pol leta sodeloval v predstavah kot gost, njen stalni član pa je postal leta 2021. Nastopil je tudi v filmu in televizijskih serijah.

Profesionalno se ukvarja tudi z ilustracijo, ki mu jo pogosto uspe preplesti z igalskim in gledališkim delom (je tudi avtor grafične podobe za predstavo *Naša familija*), digitalno animacijo in videom. ■

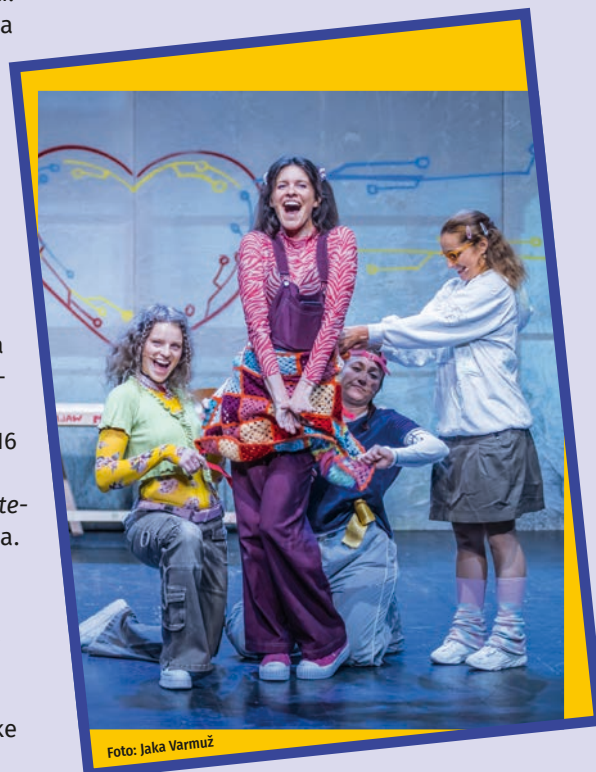

Foto: Jaka Varmuž

Študentski filmi z igralci Gledališča Koper na festivalu v Montpellierju in Portorožu

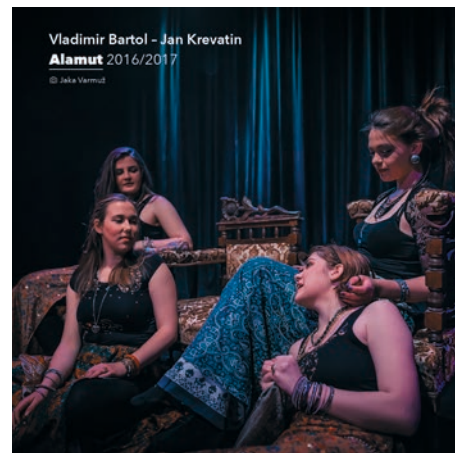
V drugi polovici oktobra je v francoskem Montpellierju potekal **46. Mediteranski filmski festival CINEMED**, na katerem se je s filmom *Grške marelice* (2024) predstavil **Jan Krevatin**, danes magistrski študent filmske in televizijske režije na zagrebški Akademiji za dramsko umetnost. V filmu je v glavni vlogi nastopil dramski igralec, član našega gledališča **Mak Tepšič**. Na oba ustvarjalca smo še posebej ponosni, saj gre za nekdanja slušatelja Gledališkega treninga, ki ga v Gledališču Koper že dve desetletji vodi režiserka Katja Pegan.

Na **27. Festivalu slovenskega filma**, ki je konec oktobra potekal v Portorožu, so v okviru programskega sklopa Študijski tekmovalni III premierno prikazali kratki igrani film *Hell Thunders* (2024) režiserja in scenarista Milana Bajčetiča; v njem sta glavni vlogi odigrala člana našega igralskega ansambla **Rok Matek** in **Luka Cimprič**. ■

Mak Tepšič in Jan Krevatin

Foto: osebni arhiv

Vladimir Bartol - Jan Krevatin
Alamut 2016/2017
© Jaka VarmužMiro Gavran
Noč bogov
La notte degli Dei
Night Of The Gods 2017/2018
© Jaka VarmužVladimir Bartol - Jan Krevatin
Alamut 2016/2017
© Jaka VarmužSofokles Antigona
Sofocle Antigone
Sophocles Antigone 2017/2018
© Martin Peca

20. let Gledališkega treninga v Galeriji Luke Koper

Še vse do konca januarja prihodnje leto si v Galeriji Luke Koper na koprskem Bastionu lahko ogledate razstavo *Čas iskanja in čas zorenja: Gledališki trening – 20 let*. Razstava mimoidočim predstavlja osem fotografskih povečav iz zaključnih produkcij Gledališkega treninga, ki ga v našem gledališču danes vodita režiserki Katja Pegan in Renata Vidič. Povečave zajemajo uprizoritve, ki so nastale med letoma 2011 in 2024, na njih pa je mogoče prepoznati nekdanje slušatelje, ki danes študirajo ali pa so že končali študij na različnih umetniških akademijah. Avtorja fotografij sta Jaka Varmuž in Martin Peca. ■

Jim Cartwright
Dva
Due
Two 2018/2019
© Jaka VarmužDavid Mamet
Glengarry Glen Ross 2015/2016
© Jaka VarmužElvis Bošnjak
Skači z mano po teh oblakih
Salta con me su queste nuvole
Let's Go Jumping on Those Clouds 2023/2024
© Jaka Varmuž

Karsten Dusse – Bernd Schmidt Moriti čuječe

Prevajalec **Darko Čuden**, režiser **Samo M. Strelec**, kostumografinja **Bjanka Adžič Ursulov**, scenografa **Samo M. Strelec**, **Milan Percan**, lektor **Martin Vrtačnik**, dramaturg **Matjaž Briški**, glasbeni sodelavec **Robert Vatovec**, oblikovalec svetlobe **Jaka Varmuž**.

Igralci: **Luka Cimprič** (*Björn Diemel*), **Igor Štamulak** (*Joschka Breitner*, *Drgan Sergovič*, *Gospa Bregenz*, *Müller*, *Dressen*, *Toni*, *Boris*, *Hipsterski vodja*), **Anja Drnovšek** (*Katharina Diemel*, *Emily Diemel*, *Petra Egmann*, *Saša*).

Premiera 19. aprila 2024
v **Gledališču Koper**

Č lenitev dogajanja na kratke prizore, dinamičen utrip in virtuozno hitre preobleke igralcev predstavljajo temeljne uprizoritvene postopke predstave. /.../

Foto: Jaka Varmuž

Edini igralec z eno samo vlogo je **Luka Cimprič** v vlogi Björna Diemela, ki od sprožilnega spora z ženo in od prvega srečanja z mojstrom čuječnosti zabrede

globoko v motne vode bolj ali manj načrtovanih umorov mafijskih deležnikov. Sliši se morbidno, a naj na tem mestu opomnimo, da gre za komedijo (kar pa še ne pomeni, da je dogajanje zares smešno). Kot osrednji nosilec dogajanja je Björn prisoten v večini prizorov in prav ta vloga edina nosi potencial poglobljenega karakterja, ki bi z razvojem dogodkov lahko doživel razvoj/spremembo. Cimprič sicer zdrži napor skoraj neprekinjene prisotnosti in hitrih menjav prizorov, a njegov Björn deluje precej mehko in nepokončno, predvsem pa – naivno. V trenutkih, ko uporabi ostrejšje tone in odločnejšo držo, zaživi precej prepričljivejše pa tudi sama zgodba postane verjetnejša.

I ANA JERMAN OBREZA, 26. 4. 2024,
[HTTPS://VEZA.SIGLEDAL.ORG/](https://veza.sigledal.org/)

Foto: Jaka Varmuž

Yasmina Reza Tri verzije življenja

Prevajalka **Suzana Koncut**, režiserka **Nina Šorak**, scenografinja **Urša Vidic**, kostumografinja **Tina Pavlovič**, avtor glasbe **Laren Polič Zdravič**, lektor **Martin Vrtačnik**, oblikovalec svetlobe **Jaka Varmuž**

Igralci **Rok Matek** (*Henri*), **Anja Drnovšek** (*Sonia*), **Luka Cimprič** (*Hubert Finidori*), **Alenka Kraigher** (*Ines Finidori*)

Premiera 25. oktobra 2024
v **Gledališču Koper**

R ežiserka Nina Šorak z vmesnimi izstopi iz vlog uprizoritev postavlja kot gledališko in igralsko preigravanje, kar metagledališko poudari duhovit inspicient z dvema ali tremi ponavljajočimi se replikami. Igrivost igranja podpira tudi prostor scenografije Urše Vidic z osrednjim okroglim poligonom za situacijske variacije in s kottički z garderobnimi mizami za vsakega igralca v odrskih kotih. Anja Drnovšek in Rok Matek ter Alenka Kraigher in Luka Cimprič ko dva igralska para dobro pokazeta krhanje timskega partnerskega duha, pri čemer je sprožilec incidentov pogosto alkohol. A če se prva variacija začne dokaj energično, se zdi da za naslednje vaje v partnerskem slogu predstavi nekoliko umanjka energije. Sporočilo pa je vendarle jasno: variacij je nešteto, a če so temelji trhli, se bo prav vsaka slej ko prej končala katastrofalno.

I KAJA NOVOSEL, RADIO SLOVENIJA,
PROGRAM ARS, 27. 10. 2024;
[HTTPS://365.RTVSLO.SI/](https://365.rtv.slo.si/)

O krog jedilne mize ob piškotih in krekerjih – ter vinu! – posedejo štirje odrasli, ki zdaj kažejo, zdaj skrivajo svoje kremplje in čekane. Henri Roka Matka izmed vseh štirih karakterjev doživi največ sprememb, saj se iz ukročenega in pohlevnega mladega znanstvenika prelevi najprej v frustrirano besnega, nato pa v optimistično pokončnega raziskovalca, ki pa mu tudi nihljaj v melanholijo ni tuj. Spočetka vzkipljivo kričava Sonia Anje Drnovšek tekom uprizoritve ubere hladnejše tone in se mestoma od družine distancira. Hubert Finidori Luka Cimpriča je presemetljiva pojava, saj igralčeva dobrodušna pojava in šaljiva podstat Finidorijevo škodoželjno objestnost prikažeta predvsem kot igračkanje samozagledanega napihjenca. Alenka Kraigher Ines Finidori oblikuje kot dokaj izumetničeno damo, ki ji visok družbeni položaj podeljuje dobro mnenje o sami sebi – njeno zanimanje za gostitelja je pokroviteljsko, odnos do moža, od katerega je odvisna, pa sovražen. Poleg otroka (glas iz za-

odrja), ki k svoji postelji z raznimi izgovori in zahtevami kliče starša, v igri nastopa še en akter: vino, ki se v polnem toku iz steklenice zliva v kozarce in nato hitro po grlih navzdol. Potrjujoč pregovor *In vino veritas*, treznost oz. omamljenost karakterjev tako delno upravičujeta spremembe v njihovem ravnanju. Bi se četverica enako odkrito pogovarjala brez opoja utekočinjenega sonca? [...]

Tri verzije življenja so zgoščeno napisan tekst, ki ne dopušča večjih dramaturških posegov, kar upošteva tudi pričujoča uprizoritev. Smisel igre se tako razkriva v psihološkem platenju karakterjev, ki pa je podprto z niansiranjem podpomenov posamičnih replik. Igralci smelo preigravajo pogovor ob zagatni večerji iz plastičnih vrečk, dogajanje pa se zaradi enakomernega in čez celotno predstavo nespremenjenega tempa sem in tja nagne k monotonosti. Kljub temu pa občinstvu ponudi pravšnjo mero zbudljajev in smeha ter priložnosti za samorefleksijo. **I ANA JERMAN OBREZA**, [WWW.SIGLEDAL.ORG](http://www.sigledal.org/), 4. 11. 2024

V mesecu dobrih želja, prijateljskih objemov in iskrenih stiskov rok pa tudi veselja, zabav in praznovanj doma ali na prostem smo se v Gledališču Koper potrudili, da z izbranim gostujočim programom nagovorimo zahtevnejše občinstvo in tudi tiste, ki si želijo sproščene smehe. Dva decembrska večera smo zato odeli v glasbo, enega v smeh.

Žlahtna komedija 2024

Mateo Spiazzi

Paradiž

Režiser: **Mateo Spiazzi**

Igrajo: **Žan Brelih Hatunič, David Čeh, Maša Grošelj, Lucija Harum, Aljoša Koltak, Rastko Krošl, Urban Kuntarič, Manca Ogorevc, Lučka Počkaj, Tanja Potočnik, Branko Završan**

Sobota, 7. december 2024

Greenka komedija italijanskega avtorja in režiserja **Mattea Spiazzi**, ki sta ji na letošnjih Dnevih komedije podelila naziva »žlahtna komedija« strokovna komisija in občinstvo, na Dnevih satire v Zagrebu pa je osvojila veliko nagrado časnika Večernji list za najboljšo predstavo v celoti, pripoveduje intimne zgodbe posameznikov v domu starejših pa tudi o družbenem odnosu in naši odgovornosti do te ranljive skupine. Dramsko dogajanje, časovno omejeno na rutiniran dan v domu oskrbovancev, v katerem se kljub njegovi vidni monotoni zgodbi obilo stvari, se sklone s tiho, romantizirano smrtjo.

Pretežno neverbalna uprizoritev temelji na igri z masko (igralci nosijo večje naglavne maske z »melanholično, zgrbančeno ekspresijo«, ki jih bogatijo drobni karakterni detajli) in se tako naslanja na tradicijo italijanske commedie dell'arte, ki jo avtor besedila in režiser z ogibanjem standardiziranim likom suka proti groteski. ■

Božično-novoletni koncert Obalni komorni orkester

Dirigent: **Dominik Steklasa**

Solista: **Jerica Steklasa** – sopran,
Benjamin Pregl – tenor

Sobota, 28. december 2024

Ob izteku Puccinijevega leta bo **Obalni komorni orkester** pod vodstvom dirigenta **Dominika Steklase** zadnje decembrsko soboto gledališče napolnil z zvoki iz oper treh najvidnejših italijanskih skladateljev, Giacomina Puccinija, Pietra Mascagnija in Giuseppeja Verdija. Orkestru se bosta pridružila mednarodno uveljavljena sopranistka **Jerica Steklasa** in tenorist **Benjamin Pregl**.

Obalnemu komornemu orkestru, žlahtnemu godalnemu sestavu, ki ga poganja sončna energija ljubiteljskih glasbenikov z Obale, bo tokrat dirigiral Dominik Steklasa, znan po jasni in ekspresivni tehniki ter svežih glasbenih idejah. Izobrazbo

za orkestrskega dirigenta je pridobil na AG v Ljubljani in na različnih mojstrskih tečajih: za najpomembnejše na svoji dirigentski poti šteje povabilo svetovno znane pedagoga Maestra Ennia Nicotre na študij dirigentske tehnike po metodi legendarnega ruskega dirigentskega pedagoga Ilye Musina. Do sedaj je sodeloval in dirigiral s priznanimi tujimi orkestri, redno pa sodeluje tudi s SNG Opera in balet Ljubljana kot asistent dirigent. ■

Silvestrski pop-operni koncert Eroika

Torek, 31. december 2024

Zadnji večer v letu bo zaokrožil silvestrski pop-operni koncert v izvedbi tria **Eroika**, ki že leta navdušuje doma in v tujini, saj z združenjem klasike in popa ter edinstveno interpretacijo vrhunskih glasbenikov osvoji vsakogar.

Uspešnice v izvedbi šolanih pevcev – Mihe Zabreta, Mihaela Strniše in Gašperja Banovca –, ki se spogledujejo z opero in

popom, refreni, ki jih poznamo in nas popeljejo v različna obdobja, boste podživeli v prijetnem vzdušju, znane refrene skladb *Volare, Ko mene več ne bo, Dan ljubezni, Ti si mi u krvi, Grande Amore, Granada* in drugih pa boste lahko zapeli skupaj z njimi. ■

Gledga ■ Letnik XXII, številka 5 ■ Izdajata Gledališče Koper in Obalne galerije Piran ■ Za izdajatelja Katja Pegan in Mara Ambrožič Verderber ■ Urednik Miha L. Trefalt ■ Lektorja Alenka Juvan in Arko ■ Tisk Tiskarna Vek Koper ■ Naklada 1.300 izvodov ■ Koper, november 2024 ■ Izid so omogočili Ministrstvo za kulturo RS, MO Koper, Občina Ankaran in Občina Piran ■ Na naslovnici: fotografija s predstave *Naša familija* Marjana Nečaka in Saše Eržen Gledališča Koper, Slovenskega stalnega gledališča in Italijanske drame HNK Ivana pl. Zajca Reka (fotograf Jaka Varmuž)

Otvoritev | Inaugurazione | Opening
petek | venerdì | Friday, 20. 12. 2024 ob | alle | at 18:00

NOSTALGIE

OBALNE
GALERIJE
PIRAN
GALLERIE
COSTIERE
PIRANO

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

OBČINA PIRAN
COMUNE DI PIRANO

Mestna galerija Piran
Galleria Civica Pirano
Civic Gallery Piran

20. 12. 2024–20. 4. 2025

*Nostalgija / Nostalgia / Nostalgi